

ΑΥΡΑ

Ντελφ. Mendelsohn : (Fleurs messagères), B, ép. 7

Σ' ένα πράσινο κλαδί
κάθητ' ἐν ἀηδόνι,
καὶ 'ς τὴν αὔρα κελαῖδεῖ,
καὶ μ' αὐτὴν μαλόνει.

«Αὔρα, λέγει, ποντιάς,
ποῦ τὴν νύκτα πνέεις,
πῶς δὲν παύεις νὰ βοᾷς,
νὰ βογγᾷς, νὰ κλαίης;

»Πρωτοψάλτης εἶμ' ἐγώ·
πάντα πλὴν δὲν ψάλλω.
Λέγω ἓνα, καὶ σιγῶ,
καὶ ἀρχίζω ἄλλο.»

—«Τ' εἶσαι σὺ ποῦ κελαῖδεῖς
δὲν μοὶ λέγεις πρῶτον;»

—«Εἶμαι ἄγγελος ἡδὺς
εὐτυχῶν ἐρώτων.»

—«Εἰς ἐμὲ πλὴν τῆς ψυχῆς
ἀντηχοῦν οἱ θρῆνοι
ἔσους ἔρως δυστυχῆς
ἀκοιμήτους χύνει.

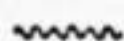

»Εἶναι σοῦ ἡ ἡδονή
 κ' ἡ ὥδῃ βραχεῖα·
 ἀλλ' ἐμοῦ παντοτεινὴ
 εἶν' ἡ δυστυχία.»

ΦΙΛΑΡΕΣΚΕΙΑ

Μελωδ. Donizetti : (Don Pasquale), Β, ἀρ. 15

Τὴν εἶπα· «Κόρη σ' ἀγαπῶ, καὶ θενὰ μ' ἔλθη τρέλλα»,
 κ' ἐκεῖν' εἰς ἄλλον ἔστρεψε τὸ βλέμμα της κ' ἐγέλα.

«Διὰ σέ, τὴν εἶπα, κλαίω,
 καὶ τήκομαι καὶ καίω»·

καὶ τότε θύμωσε πολὺ,
 καὶ μ' ἄλλον ὁμιλεῖ.
 Πολὺ καλὰ· σὰν θέλει,
 ἄς ᾔηται, δὲν μὲ μέλει·
 τὸν ἔρωτά της παραιτῶ
 καὶ ἀλλαχοῦ πετῶ.

Τὸ βλέπει, ἐπιστρέφει.
 Σκορπίσθησαν τὰ νέφη·
 μὲ χάριν μὲ γνέφει·
 γελαῖ καὶ μ' ὁμιλεῖ·
 κ' ἐνῶ τὴν φεύγω, ἡ καλὴ
 ὀπίσω μὲ καλεῖ.

